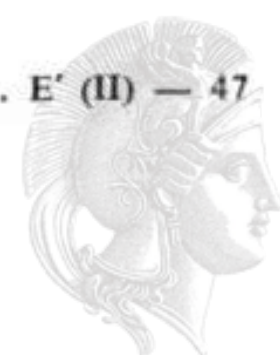


(ἀπέι = κατόπιν μοιρολ.) Πελοπν. (Καρβελ.)
 Τὴν πέτραν ἀπὸν πάτησες τῆς ἔμπηκες μέσ' ἔς τὴν βάσκαν,
 ἔν' νὰ τὴν εὖρ', ἀγάπη μου, τῆς νὰ τὴν λούσω δάκρυ
 Κύπρ.
 "Οἱ γελοῦν τριγύρω μου, μὰ γὰρ σὲ μίαν ἄκρη
 τὸν πόνο μου ἔχω γιὰ φαῖ καὶ γιὰ νερό τὸ δάκρυ
 Κύθηρ.
 Κοιμήθον, ἀρφανὸμ βαιδί, γιατί, ἂν ἐξυπνήσης,
 θὰ δῆς γιὰ τὴν ἀρφάν-νια σου καὶ δάκρ' γιὰ θὰ χύσης
 (βαρυκάλ.) Νίσυρ.
 Νὰ βγ' ἄκουσμα ἔς τὴν γειτον-ριὰν τῆς ἰφίημα ἔς τὴν
 χώρα
 τῶν ἔς τ' ἄρμαστοῦ μου τὴν ἀνλήβ βάκρυα τῶν μοιρο-
 λόγια.
 (ἰφίημα = ἀφίγημα, ἄρμαστοῦ = ἀρραβωνιαστικοῦ)
 Κάρπ. ("Ελυμπ.) Τῆλ.
 Μὲ δάκρυα βάνω τὸ νερό, μὲ δάκρυα τὸ ζυμώνω,
 μὲ βαριαναστενάματα βάνω φωτιά ἔς τὸ φοῦρο
 "Ηπ. (Κωστάν. Μαργαρίτ.)
 Σήκον, μάννα μ', κὶ ζύμουνσι τοῦ γιοῦ σου παξιμάδ'!
 Μὲ δάκρ' ἀναπιάν' τὴ μαγιά, μὲ δάκρυα τὴ ζυμών'
 Μακεδ. (Πάγγ.)
 Κάμω τοὺς δάκρυους μου νερό, τοὺς κόπους μου σαποῦνι
 καὶ τὰ γοργά μου γόνατα κάνω τὰ δυὸ λεγέμια
 "Ινέπ. || Ποιήμ.
 Ἐγύρισε ἡ παράξενη τοῦ κόσμου ταξιδεύτρα,
 μοῦ πε μεθεὶς χαμόγελο, βρεμένο μ' ἓνα δάκρυ
 Δ. Σολωμ., 271
 Αὐτὴ δὲν ἀπαντοῦσε. Κάποιο δάκρυ
 ἀπ' τῶν ματιῶν της κύλησε τὴν ἄκρη
 Π. Ἀποστολίδ., Ἀνθολ., 266.
 Ἐν ἔδει χάραμαν δοῦ φοῦ, μὲ μέραν, οὐλ-λον δύσην
 σκοτεινισσοῦρ' ἀληθινῇ
 δκμαζών-νει μὲ τὰ δάκρυα μου ἔν' ἔχουσιν πκίον στήσιν
 εἶμαι θαμ-μένη ζωντανή.
 (χάραμαν δοῦ φοῦ = ξημερώματα) Δ. Λιπέρτ., Τζωπρ.
 τραούδ., 2, 108. 2) Πᾶν ὅ,τι στάζει ὥσπερ δάκρυον, οἶον
 κόμμι, ὁπὸς κ.τ.τ τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν Ἀνδρ. Θράκ.
 (Μάδυτ.) Κάλυμν. Κάρπ. Κίμωλ. Κύθηρ. Λῆμν. Μέγαρ. Νάξ.
 ("Εγκαρ κ.ά.) Πάρ. Πελοπν. (Γαργαλ. Κορινθ. Λάλ. κ.ά.)
 Σάμ. (Βλαμαρ. Μαραθόκ.) Σκῦρ. Χίος (Πισπιλ.) — Λεξ.
 Πόππλετ. Αἰν. Πρω. Δημητρ.: Τὸ δάκρυον τῆς ἀμυγδαλιᾶς
 εἶναι τὸ καλὶτερο Ἀνδρ. Γιὰ τὰ μάτια τὸ δάκρυ τ' ἀμπε-
 λιοῦ εἶναι ἀλάθαστο Σκῦρ. Ἀμα κλαδέφης τ' ἀμπέλι, τὰ
 κλήματα βγάδουν δάκρυα Κορινθ. Τὰ δάκρυα τῆς ἐλιάς
 Κάλυμν. Σ' τοῦ κλάδιμα δακρύζ' τοῦ κλήμα, βγαίξ' δάκρ'
 Μαραθόκ. Ἡ σημ. ἡδὴ ἀρχαία. Πβ. Ἡροδ. 2, 96 «Τὰ δὲ
 δὴ πλοῖα ... ἐστὶ ἐκ τῆς ἀκάνθης ποιούμενα, τῆς ἡ μορφῇ μὲν
 ἐστὶ ὁμοιοτάτη τῷ Κυρηναίῳ λωτῷ, τὸ δὲ δάκρυον κόμμι
 ἐστὶ». Ἀριστοτ., Περὶ τὰ ζῶα ἱστορ. 623^b 29 «ἀπὸ τῶν δέν-
 δρων τὰ δάκρυα, ἰτέας τε καὶ πετελέας καὶ ἄλλων τῶν κολλω-
 δεσμάτων». Πβ καὶ Ἡσύχ. «ὁπός»... τὸ τῶν δένδρων δά-
 κρυον» Συνών. κ ὁ λ λ α, π ἰ σ σ α. β) Ἡ ἀσθένεια τῶν δέν-
 δρων κομμίσωσις Νάξ. ("Εγκαρ. κ.ά.): "Εβγαλε δάκρυον ἡ λε-
 μονιά καὶ θέλει κόμμι Νάξ. "Εβγαλε δάκρυον τὸ δέδρο "Εγκαρ.
 3) Ἡ ἐλαχίστη ποσότης ὑγροῦ, ἡ οἶονεῖ ἴση πρὸς ἓν δάκρυ, ἡ
 σταγὼν Κυκλ. Λῆμν. Μέγαρ. Πελοπν. (Μεσσην.) — Λεξ. Δη-
 μητρ.: Δός μου ἓνα δάκρυ κρασί Κυκλ. Δός μου ἓνα δάκρυ
 λάδι Μέγαρ. Οὔτε δάκρυ κρασί δὲν ἔχει Μεσσην. Ἡ βρύ-
 ση ρίχνει τὸ νερό δάκρυ Λεξ. Δημητρ. Συνών. δ α κ ρ ἰ α.
 4) Τὸ φυτὸν Νάρκισσος ὁ κυπελλοφόρος (Narcissus cupuli-

fera ἢ tazetta) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀμαρυλλιδῶν (Amaryl-
 lidaceae) ὑπὸ τοὺς τύπ. δάκρυον καὶ δάκρυα τῆς Παναγίας
 ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ ἄνθους αὐτοῦ Εὐβ. (Μετόχ. Στρόπον.
 κ.ά.) Θράκ. ("Ελληνοχώρ. Καρωτ. Μέτρ. Σηλυβρ.) Κα-
 λαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) Κάρπ. Λέρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)
 Πόντ. ("Ιμερ. Κοτύωρ.): Τὰ δάκρυα γένουντι κουντὰ τ'
 Λαμπρὴ Μετόχ. "Αἰστι, μᾶς' τι δάκρυ νὰ στουλίσουμι τοῦν
 πεντάφιν. (= ἐπιτάφιο) αὐτόθ. Τῆς Παναγίας τὰ δάκρυα "Ι-
 μερ. Τὸ δάκρυ τῆς Πατρούνα Χωρίο Ροχούδ. Τῆς Πανα-
 γίας τὸ δάκρυον τὸ λέγαμε. Κάνει ἓνα κόμμι καὶ γέρνει
 Μέτρ. Συνών. ε γ κ ρ ἰ ζ ἰ α, ζ α μ π ἰ α κ ἰ α, μ α ν ο ὕ σ ἰ α,
 τ ο υ μ π ἰ α κ ἰ α 5) Τὸ φυτὸν Ἑλίχρυσον τὸ σικελικόν
 (Helichrysum siculum) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Com-
 positae), ὁ τοῦ Θεοφράστου ἐλειόχρυσος, τὸ κοιν. ἄ μ ἄ-
 ρ α ν τ ο Κρήτ. Λέσβ. Μέγαρ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.):
 Δάκρυ τῆς Παναγίας Κρήτ. Παναγίας τὰ δάκρυα Χαλδ.
 6) Τὸ φυτὸν Κόιξ τὸ δάκρυ τοῦ Διὸς (Coix lacrima Jobi)
 τῆς οἰκογ. τῶν Ἀγρωστιδῶν (Graminaceae), τοῦ ὁποίου τὰ
 σπέρματα φαειόχροα καὶ σκληρὰ χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν
 κατασκευὴν κομβολογιῶν Μακεδ. (Χαλκιδ.) Συνών. π α-
 τ ε ρ η μ ὡ χ ο ρ τ ο. 7) Συνεκδ., ἐπὶ ὑγρῶν κυρίως τὸ διαυ-
 γές Μακεδ. (Κοζ. Πεντάπολ. κ.ά.) Πόντ. ("Ινέπ. Χαλδ. κ.ά.)
 Στερελλ. (Γραν.) — Λεξ. Περὶδ. Αἰν. Βυζ. Δημητρ.: Νιρό-
 κρασί δάκρ' Γραν. Νερό δάκρυος "Ινέπ. Καθαρό δάκρ' εἶ-
 νι τοῦ νιρό ἔς τοῦ ποντάμ' Κοζ. Λάδι δάκρυ Λεξ. Αἰν. Λιβάνι
 δάκρυ Λεξ. Βυζ. Μαστίχα δάκρυ Λεξ. Περὶδ. Κρασί - λάδι
 δάκρυ Λεξ. Δημητρ. 8) Εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν τῶν
 ἐμπειρικῶν ἱατρῶν, τὸ ἐκ τῆς ἀποστάξεως τῶν στεμφύλων
 παραγόμενον οἶνόνπνευμα "Ηπ. (Ζαγόρ.) Συνών. ο ὕ ζ ο,
 ρ α κ ἰ.

δακρυάκι τό, Πελοπν. (Γορτυν.) — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ.
 δακράκι "Ηπ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πειρ. Ρόδ. — Π. Βλαστ..
 Ἀργώ, 123 καὶ 337 Δ. Λουκοπ., Βουν. Κατσαντ., 72 Ποιμεν.
 Ρούμελ., 258 Π. Γενάδ., Λεξικ. Φυτολογ., 415 — Λεξ.
 Γαζ. Αἰν. Μπριγκ. Βλαστ., 469 Πρω. Δημητρ. δακράζ'
 "Ηπ. (Ριζοβ. κ.ά.) Θεσσ. ("Αργιθ. Μεσοχώρ. Τσαγκαρ.)
 Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Εὐρυταν. Φθιώτ.) δακράτσι Εὐβ.
 (Κουρ.) δακράκι Λεξ. Δημητρ. δακράζ' Στερελλ. (Παρνασσ.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α κ ρ υ καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ά κ ι.
 Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ. καὶ Σομ. Ὁ τύπ. δ ρ α κ ἰ α κ ἰ ἐκ
 τοῦ δ α κ ρ ἰ α κ ἰ διὰ μεταθ. τοῦ ρ ἢ παρτυμ. πρὸς τὸ
 δ ρ ἰ α κ ο ς - δ ρ α κ ἰ α κ ἰ.

1) Τὸ μικρὸν δάκρυ, θεωπευτικῶς "Ηπ. (Ριζοβ. κ.ά.) Λυκ.
 (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Γορτυν.) Ρόδ. — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ.:
 Ἄσμ.
 Θέ μου, μὴ βρέξης σήμερα, κάνε μ' αὐτὴν τὴν χάρη,
 κ' ἐγὼ μὲ τὰ δακρυάκια μου ποτίζω τὸ χορτάρι
 Γορτυν.
 Ὡ οὐρανέ, μὴ βρέξης πῖον, κάμε μ' αὐτὴν τὴν χάριν
 κ' ἐβὼ μὲ τὰ δακρυάκια μου, θρέφου του τοῦ χορτάρι
 Λιβύσσ.
 Πῆραν κακκάβια, τέντζερις μαζί μὲ τὰ καπάκια,
 Παναγούλα, μὴ δακρυάκια
 "Ηπ.
 Νὰ στείλω τὸ δακράζ' μ' σ' ἓνα χρυσὸ μαντήλ',
 νὰ στείλω τῶν Βαϊῶν κερὶ καὶ τὴ Λαμπρὴ λαμπάδα
 Ριζοβ.
 Δίχως χιονιὰ χιονίζονται, δίχως δροσιὰ δροσιοῦνται
 ἀπ' τὰ δακρυάκια τῶν κλεφτῶν κ' ἀπὸ τὰ μοιρολόγια
 αὐτόθ.



Νὰ στείλω τὰ δακράκια μου σ' ἓνα χρυσὸ μαντήλι
καὶ τὰ δακράκια καντερὰ κι κάψαν τὸ μαντήλι
Ρόδ. 2) Τὰ φυτὰ α) Ἑρανθές τὸ εὖοσμον (Primula sua-
neolens ἢ columnae) καὶ β) Ἑρανθές τὸ ἄκαυλον (Primu-
la acaula), ἀμφότερα τῆς οἰκογ. τῶν Ἑρανθιδῶν (Primu-
laceae). Ἡ ὀνομασία τῶν φυτῶν ἐκ τῆς ἐπικρατούσης παρὰ
τῷ λαῷ δοξασίας ὅτι ταῦτα ἐφύτρωνσαν ἐκεῖ, ὅπου ἔσταξαν
τὰ δάκρυα τῆς Παναγίας Εὐβ. (Κουρ.) Θεσσ. (Ἀργιθ.
Μεσοχώρ.) Θράκ. (Αἰν.) Πειρ. Στερελλ. (Εὐρυταν. Φθιώτ.)
— Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. Π. Γενναδ.,
ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Γάζ. Αἰν. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Πρω. Δημητρ.:
Τὰ ἴτσια τοῦ βουνοῦ τὰ λένε 'ς τὰ μέρη τοῦτα δρακράκια.
Τὸν καιρὸ λέει, ποὺ οἱ Ἑβραῖοι ἔπιασαν τὸ Χριστό, γιὰ
νὰ πᾶ νὰ τὸν σταυρώσουν ... ὅπου ἔπεφτε τὸ δάκρυ τῆς
Παναγίας, φύτρωνε κι ἀπὸ ἓνα λουλουδάκι, ποὺ σκορποῦσε
τὴ μυρωδιά του καὶ μοσχοβολοῦσαν τὰ γύρω (ἴτσια = ἴα,
μενεξέδες) Δ. Λουκοπ., ἐνθ' ἄν. Βῆκαν τὰ δακράκια, πᾶμι νὰ
μάσουμι Ἀργιθ. Μόλ'ς βγαίῃ οὐ ἀμάραδους, βγαίῃν κι τὰ
δακράκια Μεσοχώρ. || Ποίημ.

Μὰ σὲ λιβάδι μάτιασε τὴν Ἀνοιξη τὴ χλώρια,
ποὺ σὰν παιδούλα γέλαγε μὲ ἀγνὴν τροπαλοσύνη
καὶ 'ς τὰ παλιούρια κρύβονταν δακράκια
Π. Βλαστ., Ἀργώ, 123. Συνών. ζοῦμπούλι, Πανα-
γίτσα. πασκαλούδα, φοῦλι. β) Κατὰ πληθ.,
τὸ φυτὸν Βατράχιον τὸ ἀερόφιλον (Ranunculus velutinus)
τῆς οἰκογ. τῶν Βατραχιδῶν (Raucunculaceae). Πβ. ἀβ-
δελλόχοροτο, βατραχοχορότι. Λεξ. Δημητρ.

δακρύβρεχτος ἐπίθ. Γ. Στρατηγ., Ἑρῶα, 13 — Λεξ.
Δημητρ. δακρυόβρεχτος Κ. Παλαμᾶ, Περάσμι. καὶ Χαιρετ.,
25 καὶ 23 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. δακρυβρέχω.
Ὁ βρεγμένος ὑπὸ δακρύων ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.
Καὶ σκύβοντας τὰ κύματα δακρυόβρεχτος ἐρώτα,
πῶς φεύγει τῶρ' ἀπ' τὸ νησί καὶ πῶς ἐρχόταν πρῶτα
Γ. Στρατηγ., ἐνθ' ἄν.
Δακρυόβρεχτος μοῦ δείχνεσαι, βογγᾶς, μὲ συνεπαίρνεις
Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

δακρυβρέχω ἀμαρτ. δακρυοβρέχομαι Λεξ. Βάιγ. Μετοχ.
δακρυοβρεγμένος Φ. Πανᾶς, Λυρικ., 121 καὶ 223 — Λεξ. Δη-
μητρ. δακρυοβρεγμένος Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. δακρυβρέχω καὶ τοῦ ρ. βρέχω. Οἱ τύπ. δα-
κρυοβρέχομαι καὶ δακρυοβρεμένος καὶ εἰς
Σομ.

Μεσ. βρέχομαι ὑπὸ δακρύων ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.
Καὶ λούλουδ' ἀγιασμένα δακρυοβρεγμένη κόβοντας ἢ θεῖ-
κῇ Παρθένῳ

Φ. Πανᾶς, ἐνθ' ἄν., 121
Κι ὁ θαυμασμός τὰ μάτια μου κρατεῖ δακρυοβρεγμένα
ἐσὺ ἢ υἰεῖα, ἢ ζωή, γυρεύεις γιαιτρικό;

Φ. Πανᾶς, ἐνθ' ἄν., 223
Στερνὸ φιλὶ δακρυοβρεγμένο
Λεξ. Δημητρ.

δακρύζω κοιν. καὶ Καππ. (Γούρτον.) Πόντ. (Ἀμισ.
Οἶν.) Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) δακρύζω Καππ. (Ἀρα-
βάν.) Χίος δακρύζον κοιν. βορ. ἰδιωμ. δακρύζω Ἑράκλ.
Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάλυμν. Κῶς Μεγίστ. Ρόδ. κ.ά. δακλύδ-
ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) δακλύζουρ ἐν Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.
Τυρ.) δακρυζούρ ἐν Τσακων. (Καστάν. Σίταιν.) βακρύζω

Κάρπ. Κύπρ. ἀκρύζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) δακρύζω Πόντ.
(Ἱμερ. Τραπ. Χαλδ.) δακρῶ Πόντ. (Τραπ.) δακρῶ Πόντ.
δαμ-μύδζω Ἀπουλ. Μέσ. δακρυοῦμαι Καππ. (Ἀνακ.)
δακρυοῦμαι Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. δακρύω. Πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 277.
Ὁ τύπ. βακρύζω καὶ εἰς κείμενον τοῦ 16ου αἰ., βλ. Ἐ.
Legrand, Biblioth. 2, 73, 29, στ. 6 «πρέπει μου μέραν νύ-
χταν νὰ βακρύζω».

1) Δακρύω, χύνω δάκρυα κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.)
Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἀντρεάντ.
Ἱμερ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Βάτικ. Καστάν.
Μέλαν. Πραστ. Σίταιν. Τυρ.): Δακρύσανε τὰ μάτια του ἀπὸ
τῇ συγκίνησιν -- τῇ χαρᾷ -- τὰ γέλια -- τὸ πολὺ συνάχι. Δα-
κρύζει καὶ κλαίει μὲ τὸ παραμικρὸ κοιν. Καθάριζ-ζεν γρομ-
μύδτζια τσαὶ δακρύζ-ζαν δὰμ μάθτσια της 'πὸ τῆς
σπιρτάα Κῶς. Δακρύζουσι τὰ μά' τ' α μου μὲ τὸ γαπνὸ Πε-
λοπν. (Κίτ. Μάν.) Πολεμᾶ νὰ ἀκρύσῃ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
"Ολ' ἀκρυσμένος εἶσαι αὐτόθ. Ἐδάκρυσαν τ' ὀμμάτ' α μ'
Ἱμερ. Σίτ' α δακρᾶ ἢ εἰκόνα, πόλεμος 'ὰ ἵνεται (ὅταν δα-
κρύζῃ ἢ εἰκόνα, θὰ γίνη πόλεμος) Ἀντρεάντ. "Ο 'σ' ὀροῦα
π' ἐδακρύαῖ οἱ φίλοι τοῦ καμπζίου ἀπὸ τὸν καπινέ;
(δὲν βλέπεις ὅτι ἐδάκρυσαν τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ
τὸν καπνόν;) Τσακων. Μόλ'ς τὸν κοίταξα, δάκρ'σα Εὐβ.
(Ἀγία Ἀνν.) || Φρ. Δακρύζουσι τὰ μάτια μου (ἐκ παθή-
σεως τινος τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἄνευ ψυχολογικῆς τινος
αἰτίας) κοιν. Δάκρυσ' ἢ καρδιά μου, ποὺ τὸν εἶδα 'ς αὐτὰ
τὰ χάλια (κατεθλίβην) κοιν. Κλαίω καὶ δακρύζω αἷμα (ἐπὶ
ὑπερβολικῆς θλίψεως) Πελοπν. (Μεσσην.) || Παροιμ. Ἀφοῦ
ἀποκλάψαν ὅλοι, δάκρυσεν ἢ ἡ χήρα (ἐπὶ τοῦ ἀκαίρως καὶ
κατόπιν ἐορτῆς ἐνεργούντος τι) Πελοπν. (Βραχν.) Ἡ παροιμ.
εἰς παραλλαγ. κ.ά. Συνών. παροιμ. "Οταν ἀποκλαί-
ανε ὅλοι, ἐδακρύωνε ἢ ἡ χήρα. || Γνωμ. Ἡ
καρδιά σὰ δὲ πονεῖ, τὸ μάτ' δὲ δακρύζ' (τὰ δάκρυα εἶναι
ἀπόρροια ψυχικοῦ πόνου) Θράκ. (Αὐδήμ.) || Ἀσμ.

Ἀναστενάζω καὶ πονῶ καὶ κλαίω καὶ δακρύζω,
ἄλλο δὲν ἔχω ἀπὸ σέ 'ς τὸ γόσμο νὰ ἐλπίζω
Κρήτ.

Βαθιά 'ς τὰ φύλλα τῆς καρδιάς ἔχω τὸν ἔρωδά σου,
κρυφὰ δακρύζω καὶ πονῶ, σὰ βρίσκωμαι μακριὰ σου
αὐτόθ.

Ἡπόνεσα τὰ πόδια μου 'ς τὰ ξένα νὰ γυρίζ-ζω
καὶ τ' ἀπλута τὰ πόδια μου τὰ βλέπω καὶ δακρύζ-ζω
Ἑράκλ.

Ἄν δὲν ἀστράφη, δὲ βροντεῖ κι ἄ δὲ βροντῇ, δὲ βρέχει
κι ἄ δὲν πονεῖ ἢ ἡ καρδιά, τὰ μάτια δὲ δακρύζου
Πελοπν. (Μεσσην.)

Δακρύσανε τὰ μάτια του, κόπηκαν τὰ μιτάξια,
ἀνέμει τα χέρια του, κόπ'καν κ' οἱ ἄλυσίδες
Θράκ. (Κομοστ.)

Σώπα, σώπα, ξαθὴ κόρη, μὴ κλαῖς καὶ μὴ δακρυῶσαι
Καππ. (Ἀνακ.)

Γιατί δακρύζ-ζεις, λυερή, τσαὶ βαρρυανεστενάζεις;
Κῶς (Πυλ.)

Σαράδα σίγλες τοῦ 'δωκε 'ς τὰ μάτια δὲν τὴν εἶδε,
ἀπάνω στίς σαρανταγὸ τὴν εἶδε δακρυομένη
Πελοπν. (Μαραθ.) Τὸ ἔσμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ. || Ποίημ.

Χαμηλὴ τὴν κεφαλὴ τους, | ἀγροικῶντας τὴ βουή,
ἐδακρύζανε κ' οἱ δεσμοὶ τους | τοὺς ἐφάνηκαν διπλοῖ
Δ. Σολωμ., 52.

Καὶ ἀφοῦ πανί, μαντήλι | ἐχάθη 'ς τὸ νερό,
ἐδάκρυσαν οἱ φίλοι, | ἐδάκρυσαν κι' ἐγὼ

